

Hertta Kiiski

Bloomrotmilk

Amanda Hakoköngäs

Eläimen katse on anova, kiimainen, syvä.

Tai ehkä ei mitään näistä. Kenties se on välinpitämätön. Se haluaa vain levätä, juoda tai juosta pois.

(Meillä on koko ajan jano)

Hertta Kiikin teoksiin tiivistyy vahva tunne olemassaolosta. Kun katson, kosketan silmilläni. Katse on taktiili. Nuolen katseeni janolla erilaisia pintoja ja värejä. Tilanteita, jotka houkuttavat katsomaan. Usein vastassa on toinen silmäpari, kuvista katsotaan ahnaasti takaisin.

Olemassaolo on halua silittää ja lyödä. Sormenpäissä, tassun anturoissa ja sorkissa toistuva ihmeellinen värinä. Tunne, joka on loputonta himoa vapauteen.

Olemassaolo on leikkisää, surullista ja likaista toimintaa. Olemassaolo on kukka, joka kehittää liman, synnyttää ja kuolee pois. Se on lamma, joka haluaa imeä toisen lampaan vatsanahkaa, joka kivun ja nautinnon myötä ohenee seitinohueksi. Se on ihanan märkä karvan ja nahan muodostama pehmyt möykky, mutta maitoa siitä ei tule.

Sillä tämä jano on aivan liian suuri. Himo on liian liukas.

Ainoana todellisena halunamme: vapaus.

Olemassaolo on rengas linnun kapeassa nilkassa. (Sen kautta haluan imeä makeaa mettä itseeni). Se on eläintarhoihin rakennettu näyttämökuva, jossa jokainen eläin osaa esittää osansa. Rengastettuina, huolestuneina ja huvittuneina. Minä seisomassa lasin tällä puolen, mikromuovia kohdussani,

ja sinä katsot minua.

(Janoan katsettasi).

Katso minua vauhkona, leikkisänä ja pelokkaana. Hoivaa minua, paina rinnallesi.

Juota, sillä minä osaan imeä.

*Perhosen siivillä sellainen ilme
että luulet sen katsovan sinua,
kun se katsoo toisaalle, elämä.*

(Mirkka Rekola, Kuka lukee kanssasi, 1990)